

Quins dies! Anar de bòlit em crema. *Lavorare stanca* *. Estrès. N'hi ha d'ell que sempre va pel camí de la vida apagant focs, és a dir, per les perillofes dreces que sovint menen a l'[ansietat](#). No podria viure contínuament així. Quan m'extralimite en els quefers assumibles pel cos i l'ànima, la caiguda és molt més que una pobra metàfora. Potser per això aquest matí m'he ferit els genolls en pujar les escales del terrat per a estendre la roba. Quin mal. Preparar un llibre, [ara el de paper](#), sempre és un plaer immens, un treball agraït, però és també una tasca cansada, sobretot si és una feina que he d'afegir a la d'altres projectes que tinc en marxa i que no puc ni vull defugir. Així que vitamines i llentilles. I sol, passejar sota el sol que, en fi, el febrer de moment ens nega. Ja se sap, en febrer, *un dia dolent i l'altre també*. Sort que tinc vacances [la propera](#) setmana i podré posar-me al dia (i podré dormir per la nit).